

Bc. Oldřich Poděbradský:

***It's got to be dirty.* Komodifikace vzpomínání na případu souboru Prague Burlesque**

Posudek oponentky diplomové práce

Oldřich Poděbradský se v rámci svého magisterského terénního výzkumu vydal do odborníkům i širší veřejnosti zatím neznámého, nově vznikajícího světa hudebně-tanečních performancí tzv. neo-burlesky v Praze. Ve své práci odkrývá fascinující prostředí, které se vzpírá jednoduchým definicím, protože je založené na záměrných mystifikacích, stejně kluzkých jako jsou těla performerek a performerů namazaná oleji se třpytkami a polévaná na pódiu alkoholem. Terénní hudebně-etnografický výzkum prováděl autor v průběhu posledních dvou let. V textu představuje data konstruovaná nejen ze zúčastněných pozorování pravidelných pátečních vystoupení souboru v Paláci Royal na Vinohradech, ale rovněž i z teprve letos založeného, prvního festivalu tohoto druhu v ČR, kdy jeho producentům téměř „nahlíží přes rameno“.

Z předloženého textu není sporu o tom, že autor je šikovný terénní výzkumník, který - ačkoli ve světě burlesky původně úplný outsider - dokázal rychle proniknout do jemu neznámého sociálního prostředí až ke klíčovým aktérům, vybudoval si zde vztahy založené na vzájemném respektu a důvěře, a vedl smysluplná a produktivní výzkumná interview. Představované etnografické popisy ve 3. kapitole, které tvoří jádro práce, jsou bohaté na detail, vtahují čtenáře do neznámého sociálního světa, a snaží se v kontextu zprostředkovat aktérské významy a ústřední hodnoty (včetně „dělat si ze sebe legraci“). Autorovo hudební vzdělání a praxe mu navíc umožňují lehce a přesně rozklíčovat různorodé hudební odkazy a narážky, na nichž je show postavena – od barokního cembala, přes Wagnerovu operu, swing, až po filmové soundtracky. V popisech nezapomíná situovat sám sebe jako výzkumníka. Domnívám se, že právě úspěšné zvládnutí etnografie jako metody i žánru je silnou stránkou této práce. Ve studentské práci bych však ocenila mnohem podrobnější vysvětlení vlastních metodologických postupů, případně dilemat, včetně etických.

Teoretické koncepty, s nimiž autor pracuje, jsou poněkud netypicky představeny až ve 4. kapitole, kde jsou rovněž využívány k vlastním interpretacím. Autor pracuje se známými koncepty Baudrillardova simulakra, Halbwachsovy kolektivní paměti či Hobsbawmovy *Invented tradition*. K vlastním interpretacím však využívá i novější zahraniční studie o burlesce či nostalgii a retru. Použité koncepty jsou rozhodně relevantní, avšak samotná argumentace by leckde mohla být dotaženější. Také se zde kupodivu nedozvíme mnoho o samotném procesu komodifikace i např. o tom, jak souvisí (nebo si protiřečí) s přístupem tzv. DIY, jenž je podle autora jednou z důležitých aktérských hodnot. V tomto kontextu mi také nebylo jasné autorovo tvrzení, že v pražské burlesce „jde zejména o socializaci, případně o osvětovou činnost.“ (s. 60) Naopak nejvíce oceňuji pasáže o nostalgii, která se stále častěji stává předmětem antropologického zkoumání, a to především její performativní aspekty (cf. Berliner a Angé, *Anthropology and Nostalgia*, 2015).

Z formálního hlediska má práce mnohé drobné nedostatky. Především seznam literatury mohl být pečlivější, hlavně co se citační normy u odborných článků a elektronických zdrojů týče.

Závěrem: Předkládanou diplomovou práci Oldřicha Poděbradského rozhodně doporučuji k obhajobě. Z výše uvedených důvodů ji navrhuji hodnotit jako velmi dobrou.

V Hradci Králové, 7. 9. 2017

Mgr. Veronika Seidlová, Ph.D.